

Levon

ห้วงทง องครักษ์เสื้อแพร

15

锦衣当国

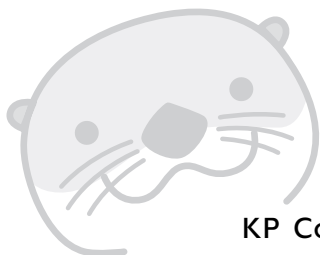
特別白

เท่อเปี้ยไป

เขียน

ชีวเสียนอวี๋โล่

แปล

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“...หม่อมฉันเป็นสตรี ไม่ค่อยรู้เรื่องการเมืองการแผ่นดิน
แต่อยู่ในวังได้อ่านตำราหลายเล่ม ก็ขอมีความคิดเห็นอันโง่เขลาดูเพคะ”

- เท่อเปี้ยไป

คำนำสำนักพิมพ์

พ่อแม่รักลูกไม่เท่ากันอาจเป็นปัญหาครอบครัว แต่เมื่อเป็นครอบครัวของฮ่องเต้ดันกลายเป็นปัญหาระดับชาติ ไม่ใช่แค่การกำหนดตัวฮ่องเต้พระองค์ถัดไป แต่ยังกำหนดกลุ่มอำนาจเบื้องหลัง กำหนดวาสนาความร่ำรวยของคนที่ถูกเลือกข้างไปตลอดทั้งรัชสมัยใหม่อีกด้วย ฮ่องเต้ว่านลี่เฟิงจะอายุี่สิบกว่า ๆ ลูก ๆ ของเขาคงโตอายุไม่กี่ขวบ คนเล็กอายุไม่กี่เดือน ทำไมคนนอกถึงได้ ‘รีบ’ กันนัก คิดไปคิดมาก็เหมือนจะแข่งกัน แล้วจะไม่ให้โมโหได้อย่างไร

เรื่องหลักใน *หวังหง อองครักษ์เสื้อแพร เล่ม 15* ก็คือประเด็นนี้ แน่หนอนว่ายังคงเป็นหวังหงคนเดิมที่จะคลี่คลายเรื่องยุ่งยากแบบนี้ให้ฮ่องเต้ได้ การเป็นเป้าให้บัณฑิตทั้งแผ่นดินตราหน้าว่าขุนนางชั่วคือความฉันทที่สุดของหวังหงแล้ว แต่ฮ่องเต้ก็แอบทำกับเขาไว้เจ็บอยู่เหมือนกัน ไม่เพียงมาติดตามดูวิธีการแก้ปัญหาของหวังหง แต่ยังต้องลุ้นด้วยว่าความสัมพันธ์ฉันทนาย - บ่าวของคนคู่นี้จะเป็นอย่างไรต่อไป

Levon

ທດສະຍານ

ตอนที่ 888

ปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์

วางแผนล่อลวงผู้คนให้ร่วมก่อการจู่โจมฯ ส่งผลต่อการ
คิดวิเคราะห์ แต่บางเรื่องไม่ใช่เจ้าแต่งเรื่องหลอกแล้วคนอื่นจะเชื่อ เช่นเรื่อง
ที่กงกหลายท่านในวังทะเลาะเบาะแว้ง

ในเมืองหลวงขอเพียงเป็นคนในแวดวงขุนนางก็ย่อมหาข่าวในวังได้ ชั้นที่
เข้า ๆ ออก ๆ ผู้ใดบ้างจะไม่มีใครรู้จัก นับประสาอันใดกับยังเป็นเรื่องทะเลาะเบาะแว้ง
ของชั้นที่ใหญ่ในสำนักกราชเลขา

หลี่ซานไฉรู้ทันทีว่าเป็นชาวจริง หนาซ้ายังต้องการตั้งใจให้เขาได้รู้ก่อน
เพื่อให้เขายิงใส่ใจก็เท่านั้น

ชาวบ้านแผ่นดินต้าหมิงหรือแม้กระทั่งแวดวงขุนนาง สำนักกราชเลขาถือ
ศูนย์กลางใต้หล้า ตำแหน่งยิ่งใหญ่กว่าคณะเสนาบดีใหญ่อีก เพราะว่าพวกเขา
เป็นผู้ตัดสินความเป็นไปของใต้หล้าอย่างแท้จริง

คิดถึงงานในสำนักกราชเลขา ช่วงเวลาที่ไต้รำเรียนและประสบการณ์
การปฏิบัติหน้าที่ที่ผ่านมาย่อมเป็นเครื่องพิสูจน์ความสามารถ เทียบกับขุนนาง
ที่มาจากบัณฑิตจิ้นซื่อในคณะเสนาบดีใหญ่ผู้ซึ่งมีความรู้สึกซึ่งแล้วก็ได้ค่อย
ไปกว่ากัน

สำนักชั้นที่ฝ่ายในทั้งยี่สิบสี่ส่วนงานคิดจะโดดเด่นเหนือผู้อื่น คิดจะเป็น
หัวหน้า ก็ย่อมต้องรู้หนังสือ ไม่ได้ต่างอันใดกับขุนนางฝ่ายนอก

ดังนั้นในวังจึงมีสำนักศึกษา เรียกว่าห้องอักษรฝ่ายใน ชั้นที่น้อยที่เฉลียวฉลาดได้เข้าเรียน จากนั้นก็ออกมาปฏิบัติงานเป็นชั้นที่อาลักษณ์ แล้วค่อย ๆ ก้าวขึ้นไปทีละขั้น

ตามธรรมเนียมในวัง อาจารย์ที่สอนในห้องอักษรฝ่ายในนี้เป็นบัณฑิตจากคณะเสนาบดีใหญ่หรือไม่กี่จากสำนักอาลักษณ์ คนพวกนี้ยึดแนวคิดขงจื้อศิษย์ที่สอนออกมาก็ย่อมต้องไปในแนวทางเดียวกัน

เพราะเป็นเช่นนี้ ชั้นที่ระดับกลางถึงสูงแท้ที่จริงแล้วก็คือบัณฑิต ทว่าพวกเขาแค่เป็นชั้นที่เท่านั้น คิดวิเคราะห์เรื่องราวถูกผิดย่อมไม่แตกต่างอันใดกับขุนนางขุนนอกวัง

มีคนทำงานมาหลายสิบปีค่อย ๆ ก้าวขึ้นมา เห็นอะไรมากมาย มองทะเลบูรโปร่ง ย่อมต้องมีไหวพริบดี แต่ก็ยังมีบ้างที่อ่านตำราและเชื่อในตำราหลายสิบปีไม่ยอมเปลี่ยน

จางเฉิงเป็นพวกที่มองโลกบูรโปร่ง ขณะที่จางหงที่ยังคงยึดถือตามตำราไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ที่เรียกว่าหลักการตามลำดับอาวุโส นั้น โอโรสองคโด้ก็ย่อมต้องเป็นรัชทายาท ความคิดนี้แม้เขาไม่กล้ากล่าวออกมา แต่ในใจก็คิดเช่นนั้น

ตอนนี้ในเมืองหลวงหรือแม้กระทั่งทั่วหล้าพากันวิพากษ์วิจารณ์เรื่องการแต่งตั้งรัชทายาทกันดุเดือด ฎีกามาเป็นตั้ง รายงานลับทั้งหลายถูกส่งมายังสำนักกราชเลขา ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องเอ่ยถึงเรื่องนี้ สำนักกราชเลขาเองก็ไม่อาจไม่สนใจอย่างไรก็ต้องมีความเห็น

ประเด็นสำคัญก็คือ ท่าที่ช่องเต๋ว่านลี่ไม่เคยกระจ่างซัด แม้อ่อนเอียงแต่ไม่เคยเปิดเผยซัดแจ้ง

ในเมื่อไม่มีท่าที่กระจ่างซัด เช่นนั้นก็ย่อมแสดงให้เห็นว่ายังมีทางยับยั้งได้ คนข้างนอกคิดเช่นนั้น ในวังก็วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์กันเช่นกัน

สาเหตุการทะเลาะกันมาจากเรื่องใดนั้น ทุกคนพอเดาได้ จางเฉิงต้องการให้ฝ่าบาทคิดทำเช่นไรก็ทำเช่นนั้น แต่จางหงกลับต้องการให้ฝ่าบาททำตามธรรมเนียมบรรพชน ทว่าก็ไม่เคยกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ทุกคนรู้ดีอยู่แก่ใจ เมื่อข่าวนี้แพร่ออกไป คนที่สนใจเรื่องนี้ก็จะคิดกันไปมากมาย

ข้างนอกเหมือนจะกล่าวว่โอรสองค์โตต้องเป็นรัชทายาท ในวังจางเฉิง ถือเป็นคนส่วนน้อย ส่วนใหญ่เอนเอียงไปทางโอรสองค์โตจูลงลั่ว

ไม่ว่าอย่างไรพระชายางงก็เป็นคนของสองไทเฮาฉือเซ็ง ในวังมีหลายสำนัก ชั้นที่ใหญ่ส่วนมากอายุราวห้าสิบได้ หัวหน้าหน่วยงานก็ราวสี่สิบ ล้วนเพราะได้ความเมตตาของสองไทเฮาฉือเซ็งส่งเสริมมา ในเมื่อช่งเต๋วอันลี้ยังไม่มีความชัดเจน ทุกคนก็ย่อมรู้ว่าควรแสดงท่าทีเช่นไร

ช่งฉานฉานเป็นคนฉลาด ตอนเป็นเจ้าของดูเลอฉินก่วนก็เป็นเพียงหญิงงามหน้าตาสะสวยเท่านั้น แต่พอมาเป็นลูกน้องหวังทง นางได้ทำให้หอฉินก่วนกลายเป็นหน่วยรวบรวมข่าวลับแล้ว ความสามารถในการวางแผนการก็พัฒนาขึ้นมาก

ขุนนางใหญ่เมืองหลวงทำงานกันหลากหลายแบบ จางจี้เจ็งกับจางซือเหวยมาจากตระกูลใหญ่ มีคนให้ใช้ทั้งที่ลับและที่แจ้งมากมาย เรียกใช้งานได้ตามสบาย เรื่องนี้ไม่ต้องพูดถึง

แต่พอมาถึงยุคของเซินสี่หัง นอกจากหวังซีเจี๋ยที่มาจากตระกูลใหญ่แดนใต้แล้ว ที่เหลือไม่ว่าคณะเสนาบดีใหญ่หรือทหาร ขุนนางใหญ่ทั้งหลายก็เป็นพวกบัณฑิต คนที่พวกเขาสามารถพึ่งพาได้มีไม่มาก มีแค่พวกลูกศิษย์หรือญาติมิตรเท่านั้น

ในแวดวงขุนนาง คิดจะสมคบกันก็ย่อมหาคนมีตำแหน่ง คนเช่นนี้ย่อมถูกจับตาเพราะมีจำนวนไม่มาก ทั้งยังก้าวมาจากการสอบแบบปกติ หลายเรื่องจึงมิได้ป้องกันไว้ก่อน การจะส่งสาวใช้คนงานเข้าไปในจวนเพื่อสืบหาข่าวก็ย่อมมิใช่เรื่องยาก

แต่การจะทำให้กลุ่มบัณฑิตซึ่งหลิวเคลื่อนไหว อาศัยเพียงแค่ลูกศิษย์นั้นไม่พอ พวกกู๋เซี่ยนเฉิงและหลี่ซานไฉจึงสำคัญต่อการก่อการมากที่สุด กู๋เซี่ยนเฉิงได้เป็นคนสนิทของเสนาบดีกรมปกครองหยางเหว่ยแล้ว เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องออกแรงผลักดันมากนัก แต่หลี่ซานไฉที่มีกำลังมากกว่ากลับไม่เริ่มเคลื่อนไหวง่าย ๆ

ที่ช่งฉานฉานทำก็คือ พยายามยัดเยียดข่าวที่หามาได้ ให้กำลังใจหลี่ซานไฉ

กลับไม่ยอมตัดสินใจ และยังเห็นความสำคัญของโอรสที่เกิดจากพระมเหสีรองเจิ้งมากกว่า เป็นเหตุผลในการขัดแย้ง จะว่าไปสถานการณ์ตอนนี้ก็จำเป็นต้องหาเรื่องขัดแย้งกับฮ่องเต้ว่านลี่เสียด้วย

หากเป็นเมื่อหนึ่งปีก่อน ไม่แน่ว่าจะมีคนกล้ารวมตัวกันเช่นนี้ แม้มีโอกาสทุกคนก็ไม่กล้าก่อการเคลื่อนไหว แม้แต่การทะเลาะเบาะแว้งในวังก็ยอมไม่เกิดขึ้น แต่เพราะตอนนี้กำลังวุ่นวาย ย่อมเป็นโอกาสอันดี เป็นโอกาสให้ซึ่งฉานฉานร่วมก่อการเคลื่อนไหวด้วย ประเด็นสำคัญก็คือ หวังทงไม่ได้อยู่ข้างกายฮ่องเต้ว่านลี่ เมื่อไรหวังทงก็เท่ากับไม่มีขุนนางผู้ใหญ่ในที่ไร้เหตุผล เรื่องหลายเรื่องก็ไม่ต้องคำนึงถึงมากนัก

เดือนสาม รัชสมัยฮ่องเต้ว่านลี่ปีที่สิบสาม ขุนนางตรวจการเหยาฟูแห่งสำนักตรวจสอบมณฑลซานซีเขียนฎีกาได้พอสมควรแล้ว ให้คนช่วยอ่านแล้วรอเพียงเวลาถวายเท่านั้น

“รถใหญ่สามสิบกกว่าคันขายผ้ากับของเบ็ดเตล็ด เก็บเอาพรมกับสัตว์เลี้ยงกลับมา ขบวนพ่อค้าเช่นนี้ปล้นเข้าไปน่าจะได้กำไรมากกว่าขายกลับ เหตุใดตอนขายกลับถึงล่องกองโจรบนหลังม้ากลุ่มใหญ่มาได้”

ทุ่งหย่าไม่ใช่มีแต่พื้นที่ราบเท่านั้น พวกหวังทงสามารถหาที่กำบังหลบสังเกตการณ์ได้ แม้เรื่องราวเกิดมาได้หกวันแล้ว แต่ขบวนพ่อค้าอาศัยรถใหญ่กับอาวุธปืนถึงกับต้านทานไว้ได้

ใช้รถใหญ่ล้อมกำบังไว้ อาศัยปืนไฟยิงต้าน ค่ายรถเช่นนี้ทำเอากองโจรบนหลังม้ายึดมั่นนอกไม่อาจลงมือได้ รถใหญ่สามสิบกกว่าคัน คนเกือบสองร้อยสำหรับกองโจรบนหลังม้าเรียกได้ว่าเคี้ยวยาก

ทว่าสนามรบนี้กลับไม่ได้รับดุเดือด พวกกองโจรบนหลังม้าถึงกับตั้งกระโจมพักกายๆ ค่อยๆ โจมตีอย่างช้าๆ นำแพะและวัวมารวมกัน ใส่ต้อนไปทางค่ายรถ จากนั้นให้คนหลบอยู่ท่ามกลางฝูงสัตว์ พอได้ระยะก็กระโดดออกมาบุกสังหาร

วิธีการแบบนี้ ผู้คุ้มกันขบวนพ่อค้าเตรียมรับมือไว้แล้ว มีคนถือทวนยาว

หลบอยู่ด้านบนและด้านล่างของรถใหญ่ ใครเข้าใกล้ก็แทง หากมีคนคิดใช้ฆูญึง
ทางนี้ก็ยิงปืนใส่

เสียงปะทะดังประปราย เสียงปืนไฟดังเป็นระยะ แต่กองโจรบนหลังม้า
กลับยังคงจำนวนไว้ที่ร้อยกว่า พอค่ายรถมีการเคลื่อนไหว พวกเขาเองก็เคลื่อนไหว
ทันที

“เรียนใต้เท้าตามตรงไม่ปิดบัง รถใหญ่และปืนพวกนี้ บนทุ่งหญ้านอกด่าน
ตอนนี้เป็นของมีค่าอันดับหนึ่ง พวกเราไม่ต้องการสินค้า ขอแค่ได้รถใหญ่กับปืนมา
ก็พอใจแล้ว”

ไต้ยีนห้วงหวถามอย่างสงสัย คนที่ตามมาก็กล่าวขึ้นเบาๆ ห้วงหวพยักหน้า
หันไปสั่งการด้านหลังว่า

“ไปตระเวนรอบๆ ดูหน่อย ดูว่ามีคนชุมนุมอยู่ไหม มีการวางแผนหรือกับดัก
อะไรไหม”

ในเมื่อมาถึงแล้วก็ไม่รีบร้อน ห้วงหวกลับไปยังกองกำลัง ครูหนึ่งม้าที่ส่ง
ออกไปสืบความก็กลับมารายงาน ทางตะวันตกเฉียงเหนือมีรังโจร ก็คือเผ่าที่มี
คนอยู่กันราวสองพันกว่า และดูจากร่องรอยเส้นทางแล้ว กองโจรบนหลังม้า
ออกมาจากเผ่านี้

“น่าจะหลังจากเสร็จสิ้นการค้าขายแล้ว คนเผ่านี้คิดจะกินรวบ ดังนั้น
จึงไล่ตามมา”

ทุกคนไม่ใช่คนโง่ เรื่องเช่นนี้ย่อมวิเคราะห์ได้ไม่ยาก ไต้ยีนที่ทหารม้า
กลับมารายงาน ห้วงหวเงิบไปก่อนจะเผยหน้าขึ้นกล่าวว่า

“พักอีกหนึ่งกำนรูป จากนั้นออกไปช่วยคน สังหารโจร”

ห้วงหวถ่ายทอดคำสั่งเบาๆ หลายคนยอมไม่สนใจจะพัก พวกกันเลี้ยงม้า
ด้วยอาหารแข็ง เตรียมอาวุธ ห้วงหวหันไปกล่าวกับเหล่าซานเปียวข้างๆ ว่า

“พอช่วยคนได้แล้วก็ค่อยไปกวาดล้างเผ่านี้ สั่งสอนพวกทุ่งหญ้านอกด่าน
เสียหน่อย!!”

ตอนที่ 889

ช่วยคนเป็นเรื่องราว สำแดงบารมีเป็นเรื่องหลัก

การโจมตีเริ่มจากเสียงเป่านกหวีดทองแดง เสียงนกหวีดดังยาวนาน กองโจรบนหลังม้าที่รุมล้อมรถใหญ่อยู่ก็เริ่มรู้ตัว เริ่มมีม้ากรูกันออกมาตั้งทัพพร้อมบุกอยู่น้ำกระโจมที่ปัก

เสียงนกหวีดดัง ทางนั้นมีคนขี่ทวนยาวขึ้นฟ้า ค่อยๆ เคลื่อนม้ามาด้านหน้า พวกกองโจรบนหลังม้าตกใจอัปปากค้างทันที ทหารม้าสองแถวกรูกันออกมาจากด้านหลังคนผู้นั้น ซ้ายขวาตั้งทัพเรียงเป็นรูปสามเหลี่ยมบุกขึ้นมา

เรียกว่าเป็นการตั้งทัพรบแบบสยายสองปีก ตามหลักแล้วกองกำลังมาช่วยต้องเร่งลงมือไม่ให้เสียเวลา แต่กองกำลังที่มาใหม่นี้กลับเคลื่อนที่มาอย่างช้าๆ ไม่เร่งร้อน

พูดให้ถูกไม่อาจเรียกว่าช้า แต่เรียกว่าสบายอารมณ์ ไม่เหมือนกำลังบุกโจมตี แต่เหมือนกับการแสดงเดินแถวของม้าในงานเทศกาลหรืองานฉลองชัยเสียมากกว่า

พวกกองโจรบนหลังม้าเริ่มแตกฮือ คนที่ไล่ต้อนสัตว์ไปยังขบวนรถใหญ่เริ่มถอยกลับ แต่พอมองไปเห็นสองปีกข้างแล้ว กะด้วยสายตาก็แค่สามร้อยกว่าคน สถานการณ์ก็เริ่มนิ่งลง

มีคนตะโกนออกคำสั่ง พวกกองโจรบนหลังม้ารวมตัวกันกลับมาใหม่ จากนั้นก็บุกมาทางนี้ทันที พวกเขาถึงกับยังเหลือรอยคนไว้เผ้าทางรถใหญ่

ม้าของพวกทหารม้าวิ่งมาช่วยจากเมืองกุยฮว่าเจิงย่อมต้องเหนื่อยล้า และตอนนี้เริ่มเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิแล้ว ดินบนทุ่งหญ้านอกด่านค่อนข้างนิ่ม ม้าย่อมไปต้องให้แรงยกขาขึ้นมาหลายส่วน ก็ยิ่งเปลืองกำลัง

ในเมื่อเป็นกำลังที่มาช่วยย่อมไม่อาจรอช้า มาแล้วย่อมได้พักไม่นานก็ต้องบุกทันที เริ่มแรกที่เดินหน้ามาก่อนอย่างเนิบนาบอาจเป็นไปได้มากกว่าเพื่อรักษา กำลังม้าตนไว้ เตรียมบุกปะทะ ตรงข้ามกับฝั่งกองโจรบนหลังม้าที่เอาแต่ล้อมโจมตี ม้าย่อมมีกำลังเพียงพอ

อาศัยจังหวะนี้ ฝ่ายตนบุกใส่กองกำลังชาวฮั่นที่มาช่วยก่อน ทำให้พวกที่อยู่หลังรถใหญ่เริ่มหวาดกลัว หวังงที่ว่านำกำลังรบได้ยอดเยี่ยมก็เป็นแค่พวกชาวฮั่นที่อาศัยปืนกับรถใหญ่เท่านั้น การรบบนหลังม้าบนทุ่งหญ้านอกด่าน ชาวฮั่นต่าย่อมเป็นอันดับหนึ่ง

กองโจรบนหลังม้าบุกเข้ามากันหนาแน่น ม้าลืบทว่าตัวขึ้นหน้าไปทะลวงก่อนที่เหลื่อมุ่งไปทางปีกสองข้าง เล่นงานชาวฮั่นพวกนั้น พอไปถึงระยะประชิดย่อมตีแตกพ่ายได้แน่นอน

ทัพที่มาช่วยนั้นยืนกันห่างๆ ตามหลักแล้วต้องวิ่งม้ามาก่อน ค่อยๆเทียบให้เสมอกันแล้วค่อยรวมตัวกันบุก แต่ไม่เพียงระยะระหว่างกันยังห่าง ถึงกับยังไม่เร่งความเร็วม้าด้วยซ้ำ

ในเมื่อทัพที่มาช่วยทำตัวเองเช่นนี้ เท่ากับรบหาที่ตาย พวกทุ่งหญ้านอกด่านไม่คิดสงสาร พวกกันตะโกนส่งเสียงร้องดัง เร่งม้าวิ่งเข้าไป

ตอนอยู่ในระยะบุกจ้าวร่อยก้าวกลับได้ยินเสียงนกหวีดทองแดงดังขึ้น ครั้งนี้ม้าหยุดพร้อมกัน ทหารม้าคว้าเอาปืนไฟจากอานม้าขึ้นมา ยังมีบางคนคว้าธนู

กลางวันแสดๆ ย่อมมองเห็นแสงไฟจุดชนวนไม่ชัด ปืนไฟคืออะไร กองโจรบนหลังม้าพวกนี้ย่อมรู้จัก ในขบวนรถนั้นก็มียกลีปกระบอก ลังหาคคนของพวกเขาไปไม่น้อย ใครจะคิดว่าอีกฝ่ายที่มาช่วยจะมีปืนไฟด้วย และยังมีถึงสองร้อยกว่ากระบอก ตอนนี้สองปีกข้างตั้งเฉียงเป็นรูปสามเหลี่ยมไม่ได้ยืนห่างกันแบบเดิม เห็นชัดว่าเหมือนเป็นรูปทรงเกือกม้าสังหาร

บุกเข้าไปครานี้ คิดจะหยุดก็ยาก และต่อให้วิ่งม้าให้หยุดก่อนเข้าไปใน

ระยะยิงของปืนไฟได้ แต่ด้านหน้าก็ยังมีธนูอยู่ดี

กองโจรบนหลังม้าที่บุกมาเป็นแนวหน้าพอเห็นคนผู้นั้นสะบัดทวนยาวลง จากนั้นก็มีเสียงปืนไฟ ที่บุกกันมาหนาแน่นก็ถูกทัพห้วงทงกระหน่ำยิง

เสียงร้องอย่างเจ็บปวดดังไปทั่ว ม้าคว่ำคะมำ คนกระเด็นหงายหลัง ปืนไฟอาจปล່อยให้เลือดลอคได้บ้าง แต่ธนูนั้นเส็งแมนเข้าเป้า และพวกเขายังสามารถยิงระลอกสองได้อีก

หลังยิงระลอกแรกไปแล้ว ปริปตาทั้งแนวหน้าก็นิ่งสงบ จากนั้นก็มีคนทหรับไม่ไหวพยายามหันหัวม้าวิ่งหนีสุดชีวิต จนเริ่มแออัดหนาแน่นกันอีกรอบ ชุลมุนยิ่ง การรบฟังดูเป็นเรื่องยุ่งยาก แต่ที่จริงแล้วง่ายมาก กองโจรบนหลังม้าบุกขึ้นหน้ามาถูกยิงบาดเจ็บหายากันไปย่อมตั้งสติได้เอง

จากนั้นห้วงทงก็ทำไปตามธรรมเนียมรบปกติ เก็บปืนไฟเข้าซอง คำทวนยาวกับดาบออกมา เริ่มบุกสังหารโจรที่กำลังชุลมุน

ความมีระเบียบสู้กับความวุ่นวาย ทหารสวมเกราะสู้กองกำลังไร้เกราะ ทหารบูที่ฝึกฝนมาอย่างดีสู้กับกองโจรบนหลังม้าทุ่งหญ้านอกด่านที่มาจากพวกคนเลี้ยงสัตว์เร็วร้อน ผู้โตแข็งแกร่ง ผู้โตอ่อนแอกว่า ก็ย่อมรู้ผลแพ้ชนะได้กระจ่าง คนด่านนอกที่ล้อมไว้เริ่มถูกลังหารทิ้งทีละคน ความได้เปรียบที่มีจำนวนมากกว่าก็เริ่มลดทอนลง กองโจรบนหลังม้าไม่มีความเด็ดเดี่ยวเท่าทหาร ย่อมทนไม่ไหวหนีกระเจิดกระเจิง

ทหารม้าห้วงทงมาไกล แม้จะได้พักระยะสั้น ยังไม่คืนแรงกำลัง แต่ก็สามารถทำให้กองโจรบนหลังม้าต้องแตกพ่ายหนีกระเจิดกระเจิง หมดหวังสิ้นเชิง ด้านหลังพวกเขายังถูกกองกำลังบนหลังม้าอีกสองร้อยนายปิดทาง แม้กองกำลังสองร้อยนายนี้ไม่ได้เป็นรูปขบวน แต่ม้าก็มีกำลัง ความเร็วยังคงดีอยู่

พวกที่หนีกระเจิดกระเจิงพอเห็นเส้นทางถูกขวางไว้ ในใจก็เริ่มหวาดกลัว หมดหวัง ทหารม้าที่มาขวางกองนี้แม้ไม่ได้เป็นระเบียบเหมือนกองกำลังเมื่อครู่ แต่ก็มี ความกล้า ครั้งนี้จึงมีแต่บาดเจ็บล้มตายอีกตามเคย

หน้าหลังประสานกำลังปิดทาง พวกกองโจรบนหลังม้าหายากันไปเกินครึ่ง ที่วิ่งหนีไปได้เป็นส่วนน้อย แม้ว่าหนีกระจัดกระจายไปสี่ทิศ วิ่งวนไปรอบใหญ่

แต่มองจากทิศทางแล้วเหมือนมุ่งไปยังเฝ้าใหญ่ทางนั้น

ห้วงหวคิดรวมกำลังจะไปโจมตีต่อ แต่ตอนนี้ก็ลงจากหลังม้าเดินไปยังหน้าขบวนรถใหญ่ คนในขบวนรถรู้แล้วว่าเป็นคนของตนไปตามคนมาช่วยได้ทันพากันดีใจจนน้ำตาร่วง

มีคนเตือนให้รู้ตัว หัวหน้าขบวนพ่อค้าจึงรีบเข้ามาขอบคุณห้วงหว มาถึงตรงหน้าก็โขกศีรษะทำให้ใหญ่ ยามคับขันเป็นตายสามารถรอดชีวิตมาได้ รู้สึกราวกับเกิดใหม่

“บุญคุณท่านโหวยิ่งใหญ่ วันหน้าข้าน้อยขอยอมรับใช้เป็นวัวเป็นม้า... มีผู้คุ้มกันกับคนงานตายไปสิบหกคน ไม่อาจยื้อชีวิตไว้ได้ พวกเขาช่างน่าสงสาร!”

ห้วงหวปลอบใจ ให้คนประคองออกไป คนข้างในขบวนรถใหญ่ก็มีสภาพเช่นเดียวกัน ทว่ายังรู้จักหน้าที่ ออกมาเก็บกวาดด้านนอก ห้วงหวกล่าวกับหัวหน้ากลุ่มที่นำคนมาช่วยว่า

“ถูกกองโจรบนหลังม้าล้อมรถไว้ พวกเราต้านได้หลายวัน ตายไปแต่สิบกว่าคน รถใหญ่นี้ใช้การได้ไม่เลย!”

หัวหน้าผู้คุ้มกันเดิมมาจากอวีหลิน แต่รองหัวหน้าเป็นทหารเก่าจากกองกำลังหู่เว่ย ได้ยินเช่นนี้รองหัวหน้าก็กล่าวว่า

“รถใหญ่เป็นดังกำแพงเมือง ปืนไฟยิงระยະไกล ดาบทวนไว้ต่อสู้ กองโจรบนหลังม้าทำอะไรไม่ได้ ทำให้ตายน้อยเช่นนี้ แต่อีกเหตุผลยังเป็นเพราะกองโจรบนหลังม้าคิดอยากได้รถใหญ่กับปืน ไม่คิดให้ของพวกนี้ถูกฝ่ายตนทำลายมากไป จึงระวังในการบุกโจมตี”

ความเห็นนี้เป็นจริง ไม่ดูแคลนศัตรู นี่เป็นธรรมเนียมกองกำลังหู่เว่ย หัวหน้าจากอวีหลินเจียบไปครู่หนึ่งก็กล่าวว่า

“ท่านโหว ข้าน้อยขอล่ารางวัลเงินสักคำ ข้าน้อยคิดว่าพวกเขาอาจดูแคลนกองกำลังที่มาช่วยด้วย เพราะพวกเขานำกำลังมาหกร้อยกว่า เรียกได้ว่าเป็นกองกำลังใหญ่ไม่น้อย”

การคาดเดานี้ก็มีเหตุผล ห้วงหวพยักหน้า ฟุ้งหุ้ย่านอกด่านเป็นโลกที่ผู้เข้มแข็งกลืนกินผู้อ่อนแอกว่า ขบวนพ่อค้าเมืองกุยฮว่าจึงออกปล้นเฝ้าเล็ก

บนทุ่งหญ้านอกด่านไปเป็นทาส สั่งหารปล้นชิง พวกเผ่าทุ่งหญ้านอกด่านเอง ก็มองขบวนพ่อค้าทุ่งหญ้านอกด่านเป็นเนื้อก้อนโตเช่นกัน ผู้ใดเข้มแข็งกว่า ผู้นั้นก็เป็นผู้ล่า

หวังทงซี้เกียจจะสนใจเรื่องสาเหตุอะไรนี้ เขาจัดการให้ทุกคนพัก จากนั้น ก็เดินไปในขบวนรถ มองคนบาดเจ็บ แม้ไม่ถึงชีวิต ทว่าก็พิการ ส่วนศพ ได้ถูกโยนออกไปนอกค่ายรถแล้ว จะได้ไม่เน่าจนเกิดโรค ตอนนี่ต้องจัดการ ลักหน้อย เผาให้ตีบนทุ่งหญ้านอกด่านก่อนจะนำกระดูกกลับไป

หลายคนคิดว่าผู้นำจากพวกที่มาช่วยไปตี้มหลายอีก เห็นชัดว่าหัวหน้ามาก ญุกล้อมไว้ด้านใน จะหาน้ำมาตี้มหรือเคลื่อนขบวนไปไกลแหล่งน้ำนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เห็นหวังทงเดินมา มีคนหันไปบอกต่อกัน คนกลุ่มหนึ่งรีบคุกเข่าคำนับ หวังทงยื่นกล่าว่าวางง่าย ๆ ว่า

“หากเดาไม่ผิด พวกที่ล้อมโจมตีพวกเจ้าน่าจะเป็นเผ่าที่พวกเจ้าเพิ่ง ทำการล่ามา เผ่านี้จะอยู่ละแวกนี้”

วาทหวังทงไม่ได้ทำให้ทุกคนแปลกใจ พวกกองโจรบนหลังม้าที่ล้อมพวกเขานั้นก็มียคนที่คั่นหน้ากันอยู่ ทว่าตอนนั้นไม่มีเวลามาสนใจมาก ตอนนั้นก็กลับเริ่ม สบถด่าเช่นขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความแค้น

“ปล้นชิงขบวนพ่อค้าเมืองกุยฮว่าเฉิงเรา พวกเจ้าอย่าล้าแค้นใหม่”

หวังทงเสียงดังขึ้น ทุกคนอึ้งเล็กน้อย จากนั้นก็รับคำสั่งเสียงดัง ญุกล้อมมา หลายวัน คิดว่าต้องตายบนทุ่งหญ้านอกด่านเสียแล้ว พวกผู้คุ้มกันต้องสู้สุดชีวิต พวกคนงานก็คิดว่าไม่มีทางรอดแล้ว ผู้ใดจะคิดว่าพวกทุ่งหญ้านอกด่านจะโหดร้าย กับพวกเขาเพียงนี้

ไต้ยินเสียงตอบดังกังวาน หวังทงก็ยิ้ม โบกมือกล่าวว่า

“ข้ารู้ว่าพวกเจ้าเหนื่อย ทว่าพวกเจ้าไม่อาจพัก ขึ้นม้ามา ตามข้าไปกวาดล้าง พวกมัน กวาดเอาทรัพย์สินพวกมัน กวาดเอาคนของพวกมันมาขายที่เมือง กุยฮว่าเฉิงจึงจะสาแก่ใจ!!”

หวังทงพูดจนทุกคนรับคำพร้อมเพรียง จากนั้นกล่าวต่อว่า

“กล้าแ่งของของพวกเรา กล้าล้ามือกับคนเมืองกุยฮว่าเฉิง พวกเราต้องให้

พวกมันบ้านแตกสาแหรกขาด ให้เป็นทาสไปตลอดชั่วอายุคน พวกเราจะให้พวกทุ่งหญ้านอกด่านได้เห็นจุดจบที่ลวงเกินพวกเรา!!”

ห้วงหวเสียงยิ่งดัง คนที่คุกเข่าพากันยืนขึ้น เลือดในกายเดือดพล่านตะโกนดังว่า

“สังหารทิ้ง!!!”

จากนั้นก็ไม่มีเรื่องใดให้ต้องคิดต่อ แม้ว่าเผ่านั้นจะรู้ตัว แต่ก็ไมอาจหนีได้ไกล พวกผู้ชายในเผ่าล้มตายไปมาก พวกเขายอมไม่มีกำลังต้านทาน หัวหน้กับผู้อาวุโสในเผ่าปลิดชีวิตตนเอง

สตรีและเด็กที่เหลือยอมถูกจับตัวเป็นทาส สัตว์เลี้ยงและทรัพย์สินก็ยอมถูกกวาดมาเป็นค่าชดใช้สู่เมืองกุยฮว่าเฉิง ทุกศพล้วนไม่ได้ฝัง ยังจงใจเปิดบาดแผลให้กว้าง ศพที่มีกลิ่นคาวเลือดยอมตั้งดูดให้ฝูงสัตว์ป่าและนกเหยี่ยวบินมาสภาพตรงหน้าราวกับนรกก็ไม่ปาน เป็นที่สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทุ่งหญ้า

เดือนสี่ รัชสมัยว่านลี่ปีที่สิบสาม ขุนนางตรวจการเหยาฟูแห่งสำนักตรวจสอบมณฑลซานซีถวายฎีกาเรื่องการแต่งตั้งรัชทายาท ชาวแพร์ออกไป ใต้หล้าสิ้นสะเทือน